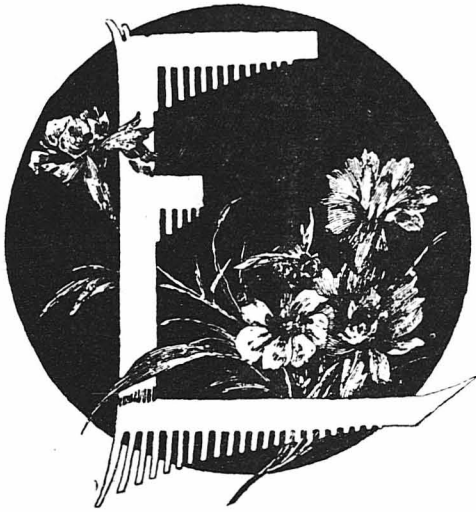

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΛΕΦΕΒΡ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ

ΙΧΕ λέσει ή νύχτα...

Ο Ιωσήφ Δεδιέν έκλεισε με μεγάλη προσοχή την ιδιαίτερη είσοδο του πύργου και προχώρησε στο διάδρομο, πατώντας στα νύχια.

Νεκρική ήσυχια βασιλευε σ' όλο κληρο τον πύργο. Έξαφνα όμως, το βάθος του σκοτεινού διαδρόμου, τον όποιο περνούσε ό Δεδιέν, φωτίστηκε, κι ένας άνδρας ορθώθηκε μπροστά του άμίλητος, σαν φάντασμα, κρατώντας στο κάθε του χέρι

τόν άλλο, ώμοωσε με λύσσα κατ' έπάνω του. Έπειτα από κάθε διαξιφισμό, ή δίφρα του αίματος μεγάλωνε μέσα τους και με σφιγμένα δόντια, μωγγόι, άπορασιτικοί, προσπαθούσαν να δώσουν τέλος στην άμείλικτη και έξοντωτική έκείνη πάλη.

Πέρασαν στιγμές άγωνίας. Οι δύο αντίπαλοι, με την ψυχή στα χείλη, ένοιωθαν πάλι πως νικήτης θάβγαυε έκείνος που θα άπορούσε ν' άνδξη περισσότερο στον έξαντλητικό άγώνα.

Έξαφνα, μία σπαρακτική κραυγή λόνου γέμισε τον διάδρομο, κι ένας βαρύς γροθίος την άκολούθησε. Ο γενναίος Άριστ, πλήγωμένος στο στήθος, σωριάστηκε κάτω βογγώντας και παλιώνοντας με τον θάνατο.

Ο Ιωσήφ άπρσε το ματωμένο ξίφος άπ' το χέρι του και περιώντας έπάνω από το σώμα του νέου, άνέβηκε την κατασκότεινη σκάλα, χάθηκε στο βαθύ σιωτάδι των διαδρόμων και στάθηκε να ξαναπιάσει μπρος σε μία διάρμηλη καρυδένια πόρτα.

Όταν ή κόμισσα είδε τον Ιωσήφ Δεδιέν να μπαίνει στο δωμάτιό της, έτρεξε, τον άγκάλιασε με πάθος και τής είπε με χαρά:

— Πόσον άργα έρχεσαι, άγαπημένε μου! Φοβήθηκα μή σου συνέβη κανένα κακό... Άνησυχούσα!...

— Τι άπορούσε να μου συμβή; Γιατί ν' άνησυχής, αφού ξέρεις ότι ό άνδρας σου λείπει, καθώς κι' ό... γυίός σου;

Τά λόγια αυτά του Δεδιέν διακοπτόντουσαν, που και που, από ένα συγκαταμένο άγκυραχτή.

Η κόμισσα αισθάνθηκε έναν άόριστο φόβο. Καί τότε, για πρώτη φορά, παρατήρησε την έξαλλη μορφή του φίλου της, και με μία άνεξήγητη άγωνία, σαν να προαισθανόταν κάποια συμφορά, τον ρώτησε:

— Μά, τι έχεις, φίλε μου; Γιατί είσαι έτσι άχρός και ταραγμένος; Ο Δεδιέν δεν άπάντησε.

Γνώσε άτότοια πώς το παράθυρο και άνοιχόντάς το άπλωσε τα χέρια του προς το κενό με μία έκφρασι άνθρώπου συναπαρμένου:

— Άγαπημένη μου, έλα κοντά μου, τής είπε.

άπό ένα ξίφος γυμνό.

Ο Ιωσήφ στάθηκε έντρομος. Άνεγνώρισε τον γυίο της κόμισσης ντ' Άριστ, τής φίλης του, που με τόση προσήλαξι πήγαινε ν' άνταναρθε, μπροστά στην συνάντησι δέν άπορούσε παρά να έχη τραγικό τέλος. Ο Ιωσήφ Δεδιέν, όπως ήταν έντελώς άοπλος, σπέρθηκε να φύγη. Άλλά τό σαφραστικό γέλιο του νέου τον κράτησε στη θέσι του άκίνητο, σαν άγαλμα.

— Κλέφτη! Σε πάνω, έπί τέλους! του φώναξε ό Άριστ. Τρέμεις τώρα, άνανδρε, μπροστά στη δικαιο τιμωρία που σε περιμένει και είσαι έτοιμος να τό βάλης στα πόδια!

Έπειτα από μία τέτοια προσβολή που δέχτηκε κατ' άπόσωπο, ό Ιωσήφ Δεδιέν δέν άπορούσε να κάνει τίποτε άλλο παρά να δεχτή την πρόκλησι.

Σταύρωσε λοιπόν τα χέρια του μπρος στο στήθος του και είπε στον άντιπαλό του με φωνή που έδειχνε άπορασιτικότητα:

— Περιμένω.

— Μπροούσα να σε σκοτώσω σαν βρωμικόκνιό. του είπε ό νέος. Μπροούσα να σε πληρώσω με τον τρόπο που άξίζει να πληρώνονται οι άνανδροι κλέφτες τής τιμής των φίλων τους. Άλλά έγω έμαθα να είμαι έκπότης. Δέν μπορώ να γίνω δολοφόνος. Πάρε αυτό τό ξίφος και υπερασπίσου τό άθλιο κορμί σου.

Δέν ήταν καιρός για λόγια. Το έννοιωθε αυτό πολύ καλά ό Δεδιέν κι' άρπάζοντας τό ξίφος, άρχισε να χτυπάται άγρια με τον άντιπαλό του.

Μέσα στο μισοσκοτάδο, οι δύο άνδρες μονομαχούσαν με πείσμα και μίσος θανάσιμο. Με μεγάλη δυσκολία έβλεπε ό ένας τον άλλο και τα χτυπήματα, τά περισσότερα, δινόντουσαν στην τύχη.

Μάλις διεκρίνε ό ένας

— Σιωπή! Δέν άκούς κάποιον να στενάξη;...

Υστερα γύρισε ξαφνικά τραυμαμένος και πλιώνοντας τό χέρι της τής ψιθύρισε με φωνή τρεμουλιαστή, δειχνοτάς της δύο μαύρα σύννεφα:

— Κύντα!... Κύντα, άγαπημένη μου! Τι γυρεύουν έκεί κάτω αυτοί ό καβαλλάρηδες;

Η κόμισσα άρχισε να τρέμη...

— Πού, φίλε μου; γώ τής.

— Νά, έκεί... έκεί. Έρχονται με κάλασσο έσα κατ' έπάνω μας. Φορού μακρινούς μανδύες...

— Μά, δέν βλέπεις; Είνε σύννεφα, φίλε μου.

— Μά, έκεί, έκεί κάτω, είπε ό Ιωσήφ δειχνοτάς τά λευκά δεντροάκια γύρω από τή λίμνη του πάρκου. Αυτά δέν είνε φαντάσματα;

— Για τό Θεό! Τι λόγια είνε αυτά. Ιωσήφ; ψιθύρισε τραυμαμένη ή κόμισσα Άριστ. Έλα στα λογικά σου! Τι έχουν πάθει τά μάτια σου; Λές με, άγαπημένε μου, είμαι κοντά σου, σ' άγατώ!...

Έκλεισε κατόπιν τό παράθυρο και πλιώνοντας τον από τό χέρι, τον τραβήξε ως τον καναπέ, όπου τον έβαλε να καθήση κοντά της. Τόν άγκάλιασε παρραφορα κι' άρχισε να του δίνει φιλά φλογερά στο μέτωπο, στα μαγουλά, στο στόμα, για να σκοπίση τής φρόβος του, τής άνησυχίας του, με τό γλυκό μεθύσι του ερωτά της.

Ο Ιωσήφ συνήλθε:

— Ναι, άγαπημένη μου.

"Ας χορούμε τον ξρωτά μας. Ποιός ξέρει ποιά θα είμαστε αθώοι; η-
θήρισε.

Φάνηκε πως είχε ησυχάσει. Τα μάτια του όμως φαινόταν σαν
να κίτταζαν κάπου μακριά μιά άδρατη, τρομερή εικόνα.

— Έλα, γίνε όπως πάντα καλός, του φημίρισε εκείνη. Βγάλε τις
κακίες σου από το μυαλό σου. 'Ησύχασε... Και άλλοτε, όταν βγαί-
νες τη νύχτα, να μην ξεχνάς να παίρνεις μαζί σου τον σταυρό που
σου χάρισα... Και να κοιμάσαι πολύ... Να μην ξεγιάσεις τη νύ-
χτα... 'Ακουσε; Γιατί άλλοιώς, θα σε μαλώσω.

— Ναι, αγαπημένη μου... Ποιός ξέρει ποιά θα είμαστε αθώοι!...

— Άθωο; επανέλαβε εκείνη. Θα σε αγαπώ και αθώο και μεθαιού
και πάντα και σ' όλη μου τη ζωή... Είν' αλήθεια ότι αθώο έχοντα
ο άνθρωπος που κι' ο γυιός μου. Θα χάσω για λίγο τον έλευσήρι
μου. Δεν θα μπορώ να σε βλέπω πια τόσο συχνά... Μά, έννοια σου,
κι' αυτό δεν θα κρατήσει πολύ. 'Ετσι, αγαπητή μου;... Πές μου ένα
κναιό. 'Ελα, μη μου θυμάρισε, άφησε τ' άστειο. 'Αρκετά με τρομά-
ρισε... Δεν μου μιλάς;... Θεέ μου, μίλησέ μου, γιατί άρχίζω να φο-
βάριαι και τον ίδιο μου!...

— Ναι, αγαπημένη μου!...

— Α! Τι καλός που είσαι! Τώρα πια δεν φοβάριαι τίποτα...

— Σιωπή! τη δίσταρισε άποτομα ο 'Ιωσήφ, αρπάζοντάς της το χέρι.

Δεν άκουε κάποιον να στενάριζε;

— Τι λές, χυιός μου; 'Εχεις παρακρού-
σεις; Πού άκουε στεναγμούς;... 'Εγώ ά-
κούω μόνο την κουνούβια που κλαίει στα
χαλάριματα του παλιού πύριου. Για ν' ά-
κούε στεναγμούς, θα πή πως δεν κ' αγα-
πάρι... Μά, δεν είνε δυνατάν αυτό; Γιατί;
Μήπως δεν βρήκες στ' μένα τον πιο άρρω-
σμένον ξρωτά; Τα άτελειάρια χάρια της κό-
ρης, τη θεομή άγκυλιά της γυναίκας;

Ο 'Ιωσήφ έτριψε σύγχυτος. Κρως έ-
δράτις άρχισε να τρέχει άπο το μέτωπό του.
Οι στεναγμοί κι' οι βογγαί του θυμάρις του
βοιάριζαν στ' αυτιά του!

— Σωί! 'Ακουσε! 'Ακουσε!... της είνε
πια ξωφινιά.

— Μά, τι ν' άκούω; Θα με τρελλάρις
με τους φρόδους σου! Τι έχεις πάθει;

— Όχι, έχεις δικιο... Τίποτα δεν σπι-
θαίνε... 'Αλλά... γιατί μιλάς άπως έκεί-
νος; Με την ίδια φωνή;

— Για πούν μιλάς, φίλε μου; Πές μου
έπι τέλους... Τι θέλεις να πής; 'Ελα, ή-
συχασε, μη θέλεις να με τρομάρις. Πές μου
πως όλα αυτά ήσαν ένα άστειο.

Τόν άγκυλάρισε πάλι και άρχισε να τον φι-
λι, προσπαθόντας να γελήσει, για να κνή
κι' αυτόν να εύθιησθι. Μά, κατά βάθος την
είνε κινιφει ένας βαθύς τρόμος κι' ένα
προαίσθημα ότι κάτι κακό θα συνέβαινε.

'Εξαιρι ο 'Ιωσήφ σηκώθηκε όρθιος. Και
τεντώνοντας τα χέρια του προς τα έμπρόσ,
σαν να προσπαθούσε να διώρι κάποια τρο-
μερή όνταρια, με μάτια όλάνοιχτα με τη
φρίκη ξωφρασιμένη στο πρόσωπό του, άρ-
χιος να ξεφωνίρι:

— Άκούω... Άκούω βογγητά!...

'Ενα όγιος πάγωσε την κούρσα. Κι' έκείνος, σαν να μάντιψι
τη σκίρη της, έγύρισε και της είνε:

— Έχασα το λογικό μου φανιάριση; Όχι! Δεν το έχασα! 'Α-
πονεί τον... Στενάριε!... Βογγάριε!... Παλεύε με τον θάνατο!...
Πνίγεται στο αίμα του... έκεί κάτω... ο γυιός σου! 'Εγώ τον σκό-
τωσα!

— Α!... Το παιδι μου!... Ξωφινιάς έξωλλι ή κούρσα και σω-
ρίσθις κάτω μισολοιθιμισμένη.

Ο 'Ιωσήφ κατέβαινε τώρα τη σκάλα του πύριου, πηδώντας τα
σκαλοπάτια σαν τρελλός.

Πίσω του τον ακολουθούσε ή κόρησα, άναμάλιασμένη, τρελλή...
Ο πληγωμένος, περμένος μπρός στο τελευταίο σκαλοπάτι, όδου με
άγωνία προσπάθει είνε σωθι, ήταν πνιγμένος στο αίμα του.

— Πέτρο, παιδι μου! τραύρισε ή κόρησα πεσιμένη πάνω στο σώ-
μα του γυιό της. Πές μου ένα μόνο λόγο... Πού είσαι πληγωμένος;
Μ' άκούς; Είμαι έγώ, ή μητέρα σου!

Μιά τελευταία άναλαμη 'ωής φρίσις τα μάτια του νέου.

— Σν είσαι... φόνισσα! μουριόρισε στη μητέρα του, με οδισμέ-
νη φωνή. Το αίμα μου να σε πνί... Ξη!...

Μιά κωνηγή ύπερτόνον άίλιους βήριε άπο τα στήθη της κόρησας,
της μητέρας αυτής, που ή άμωριώλις σχέσις της είναν όδηγήρι στο
θάνατο το παιδι της. 'Η λαχάρια της έρωμένης έδωσε μέσα στην ψυ-
χή της, μπροστά στο υπηρικό φίλτρο που ξύπνη-
σε Ξωφινιά μέσα της κνιραρχικό, επιβλητικό, ά-
δυσώπητο.

Ζητώντας έλεος και συγγώρι, έπεσε πάνω στο
νεκρωμένο σώμα του γυιό της και κούρσε τα
χέρι της πάνω στα χέρι του, σαν να ήθελε να
του δώρι τη ζωή της.

Μά ήταν άργά, 'Ο νέος είνε ξεψυχάρι!...

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ

'Η άρκουόδα, μιά ψωραλίε και γέρινη άρκουόδα, χορεύει μελα-
χολικά. Το άφεντικό της, ένας 'Ατσιγγανός, χιπιτάει το ντέρι του
και τραγουδάει. 'Ο χορός της άρκουόδας είνε πένθιμος και γελιός.

Το θέμα είνε όικτρο, θλιβερό. 'Η δύστιχη άρκουόδα μόλις στέ-
κει στα πόδια της άτ' την πείνα. Είνε να την κλαίη κανείς. Το δέ-
μα της είνε μαδιμένο και τεντωμένο στα άθλια παύδια της. Τα μάτι
της τα θολά φαινόταν σαν να διφυόν τον ήλιο και την έλευθερία.

Πού και ποιά, ο άρκουόδαρις τη χιπιτά με το κοντάρι του στη ρα-
χοζαζαλιά, για να την κούρι πιο «σαζαζα» ή της τραβίει άπότομα
την άλυσίδα, για να δείρι καλύτερα την κνιραρχία του επάνω της.
Το ταλαιώτομο ζώο, ταπεινωμένο κι' έξυτελιωμένο, άρινει τότε,
σαν τους ζολασμένους, ένα άτελιωμένο μονοκρητό, γεμάτο θλίρη
και παύλονο.

'Ο κόσμος στα μπαζόνια και στο πεζοδόριο γελάει με την καρ-
διά του.

Μιά μικρή Τσιγγάνα με λερωμένα γο-
νάρι, άπλώνει τώρα το μελαφό της χέρι,
ζητώντας έλεημοσύνη. Είν' ένα κορίτσι θλι-
μένο, ανήλιχο κι' ευγενικό.

'Η μικρή Τσιγγάνα έχει όστόσο, κατά-
μαραρα σκουριά μάλλια και δόντια κνιραρχα.

'Υγρά είνε τα μάτια της, σκοτεινά, γε-
μάτα μωστήριο κι' όπως κνιτάριζον γύρω
τους, φαινόταν άρηρημένα πολύ και θλι-
μένα. Το λογικό της σώμα το έπνίριζον πο-
λύχρωμα κνιρέλια. Περαιτέ κνιραρχιόν-
τας, σαν να πατά επάνω σ' άγκυθια. Είνε
ξωπόλητη και τα λεπτά της πόδια ήσαν
πληγές άπο κνιτο, γιατί ποούν καθώς πα-
τούν στο λιθοστρωτό.

Πού και ποιά χαμογελάει. Μά το χαμό-
γελό της είνε λυπημένο, τραγικό. Κανιμά
άτ' τις έλευσις χορευτικές κνιησις της άρ-
κουόδας δεν έχουν τόσο τραγικό παράτανο,
όσο το χαμόγελό της μικρούλας Τσιγγάνας.

Κι' ο κόσμος στα μπαζόνια και στο πε-
ζοδόριο γελάει, γελάει διαρκώς.

Σ' ένα μπαζόνιο ένα Ξωφινιά έρωτεμιέ-
νον παρακολοιθι τη σκίρη.

'Εκείνη γυριζει και λέει στο φίλο της :

— Κνιτάρι, αγαπημένη μου, έκαιρη τη
μικρούλα! Είνε τόσο μικρή και τόσο θλι-
μένη!

'Εκείνος μπαίνει άμέσως μέσα στο σπίτι
και σε λίγο ξαναβγαίνει στο μπαζόνιο, κνι-
ώντας ένα δέμα.

— Έλα, Τσιγγανούλα! φωνάρι στη μι-
κρή αλήτισσα.

Το θέμα πέφτει στα λιγνά χέρια της μικρής, που χαμογελάει ά-
κνιρα. Δεν λέει ούτε καν κνιραρχιόπα. Ρίχνει μόνο μια ματιά στο
μπαζόνιο των έρωτεμιένων κι' άνογει περιόρι τη δέμα.

Ω! ένα Ξωφινιά ψηλά γυναίκαρια μπιτινά!

'Η Τσιγγανούλα ξαναχαμογελά, σκίθει και φορι τα μπιτινά.

Κι' ο κόσμος άπο τα μπαζόνια κι' άπο το πεζοδόριο γελάει,
γελάει διαρκώς....

Να όμως και μιά άπρόβλεπτη, τρομερή σκίρη :

'Ο 'Ατσιγγανός όρμειε σαν τρελλός επάνω στη μικρή και την
άρτάρι με έναν βάνασο κι' άγριο πρόπο. Στα μάτια του άνάβει ξω-
φινιά ή παλιά φλόγα της φνιλης του. Είνε ή άπαισία φλόγα της
έκδηχόρισης και του μίσους, ή φλόγα της περιφρονησις των ευγε-
νών και των πλουσιών.

Ρίχνει κάτω τη μικρή, αρτάρι τα πόδια της και βγάζοντας της
τα μπιτινά, τα φνίρι με άηδία και τα πατάει στη μέση του δρόμου.
Ύφνιει έπειτα το κεφάλι του προς το μπαζόνιο των έρωστών
και τούς ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο όρη και λύσσα.

'Υστερα γυριε στην άρκουόδα του και τη χιπιτάει δυνατά. Το ζώο
τινάριται επάνω μονοκρητόντας άγρια. 'Ετσι θα μονοκρηξι κι' ή ψυ-
χή όταν τη χιπιτάει το μίσος.

'Η άρκουόδα κάθεται τώρα στα πνινά της πόδια, συγνασαι-
ώντας και θερηολογόντας άπαισία. 'Ετα
θά θερηολογιά κι' ή σπαρταριμένη ψυχή, όταν
κάθεται μπροστά στο έξυελίο ποτήρι του
πύου.

'Η Τσιγγάνα χαμογελάει όλο πίσρα,
συγνασαιώνοντας κι' αϊτή σαν να πνίγεται.

Κι' ο κόσμος άτ' τα μπαζόνια και το
πεζοδόριο ξεκαρδιζεται στα γέλια.

